

Podivné místo, podivný strach

„Tak co tomu říkáš, Hani?“ hulákal nadšeně Šimon a dál se prodíral mokrým křovím. Lesní cesta tady končila. „Co asi?“ zavrčela vztekle Hanka a přitáhla si kapuci velké pláštěnky blíž k hlavě. Lilo jako z konve a pomalu se stmívalo. „Je to, jako bych šla do pekla! Nebo kam?“ rozhlédla se a odpověď dostala hned.

„Krrá, krrá, krrá!
Zlá je cesta, zlá!“

Hanka leknutím málem upadla. Velký černý havran jí přeletěl nízko nad hlavou a usadil se na staré vysoké souši pár metrů před ní. Byla větrem olámaná a trčela k nebi vzhůru jako zdvižený prst.

„Přidej, Hanko! Přidej!“ povzbuzoval ji Šimon a mával na ni rukou. Stál u zpola rozpadlých dřevěných vrat a nadšeně se usmíval. Za ním se v husté studené mlze tyčil starý kamenný dům. Vypadal ponuře a nevlídně jako všechno kolem.

Hanka přidala do kroku. Kolena měla promáčená a špinavá, jak pořád padala a padala. Připadalo jí, že ji dlouhá mokrá tráva schválně strhává k zemi. Jako by ji chtěla zastavit a nepustit dál. Omotávala jí nohy dlouhými zelenými chapadly jako nějaká chobotnice.

Když konečně doklopýtala až k vratům, opřela se o ně zády a vyčerpaně zavřela oči.

„Dívej se! A nespi!“ plácl ji vesele po rameni Šíma. „Tohle musí být ono!“ ukazoval na starou, lety oprýskanou tabuli. Byla přišroubovaná na vrata dvěma velkými rezačnými šrouby a pod nánosem špíny byla téměř nečitelná. Šimon se sehnul k Hančiným nohám a jedním trhnutím uškubnul velký trs mokré trávy. Smotal ji do uzlu a začal jím tabuli čistit. Chvíli to trvalo, ale pak se rozzářil jako sluníčko. Na ušmudlané tabuli stálo:

FARMA U ZLATÉHO KAPRADÍ
NA PRODEJ

„Jo! Jo! Jo!“ plácl dlaní třikrát do plechu, až to v černých skalách za domem hlasitě zadunělo. Havran na staré souši divoce zakrákal, roztáhl křídla a odletěl.

„Konečně!“ oddychla si Hanka. Havrana pozorovala celou dobu a mohla by přísahat, že on dělal to samé. A nejen on. Připadalo jí, že je pozorují i další oči.

Oči zlé a zlostí přivřené. Hanka se zhluboka nadechla. Srdce jí bušilo jako splašené a ona dobře věděla proč. Její instinkt byl přesný. Nikdy se nemýlila.

Ty oči byly malé, velké, černé, zelené i podivně zářící. A říkaly jediné: „Běžte pryč! Tohle místo je naše! A my jsme jeho strážci. Strážci farmy U Zlatého kapradí.“

Hanka si prohlížela plechovou tabuli s obavou. Šimon naopak! Bylo jasné, že je z toho místa naprosto nadšený. Zápasil s dřevěnou závorou a snažil se ze všech sil odsunout velká, lety zpuchřelá vrata tak, aby se alespoň jejich šterbinou protáhli dovnitř.

Hanka ho beze slova následovala. Za nic na světě by mu nepřiznala, jak podivný pocit z tohohle místa má. A jak strašně se bojí.

„Čeho prosím tě?“ odbyl by ji se smíchem Šimon, a tak raději mlčela. Nechtěla před ním vypadat jako nějaký strašpytel. Vždyť tohle byl i její nápad. Najít to kouzelné místo, kde by se mohla narodit jejich dvěma klisnám, Laře a Solárce, dvě nádherná zdravá hříbata. A kde by mohli spolu se Šimonem začít žít a hospodařit. Daleko od města! Daleko od lidí. Jen oni dva a jejich zvířata.

Ale je tohle to pravé místo? pomyslela si Hanka a rozhlédla se. Nebyla si tím jistá. Šimon ano. Byl to střelec se vším všudy! A nejen znamením. Šel do všeho po hlavě a s nadšením. A právě to se na něm Hance líbilo.

Tak co tady teď blbnu? řekla si. „A čeho se bojím, sakra?“ tiše zaklela. „Kdyby aspoň tak strašně nelilo,“ přitáhla si znova promočenou kapuci blíž k hlavě. Ale nebylo to k ničemu. Déšť se lil z nebe proudem a kdesi v dálce zahřmělo. *To nám ještě chybělo!* pomyslela si Hanka. *První jarní bouřka a my ji schytáme právě tady!*

Krásný život, krásné plány

Hanka znala Šimona od školy. Chodili spolu na základku a i na malou městskou jízďárnu. Chodili tam každý den. Učili se jezdit na koních a starat se o ně. Trvalo to několik let. Pak se jejich cesty rozešly. Odešli na střední, pak na vysokou a teď? Teď se na stejné jízďárně a ve stejné stáji potkali zas. „Po tolika letech...“ říkali si. „To je znamení! To je osud!“ smáli se.

Hanka i Šimon byli dospělí. A zamilovaní. Hodně zamilovaní. Jejich životní sny byly podobné, a proto se rozhodli žít spolu.

Na téhle jízďárně měli ustájené dvě parkurové klisny a obě byly březí. Hříbata se jim měla narodit na konci roku a Hanka se Šimonem si přáli jediné – najít pro ně vlastní stáj a pastviny. Dát koním, a hlavně sobě co největší svobodu. I za cenu toho, že budou žít v chatrči. Chtěli být spolu a chtěli pryč z města.

A tak se dohodli. Najdou si malý statek a začnou na něm hospodařit. Hezky ekologicky. Budou tam jen oni dva, jejich koně a zvířata. A čím větší to bude samota, tím líp.